

De sessie duurde anderhalf uur en kon later met recht een ‘life changing experience’ genoemd worden. Deze dame had zijn ogen geopend en het thema ‘vader’ definitief op de kaart weten te zetten. Ook z’n vriendin Ingrid had het onderwerp met enige regelmaat ingebracht in hun gesprekken. Maar Paul had dit altijd afgehouden en deed het standaard af als irrelevant. Er was geen vader in zijn leven en die zou er ook nooit komen. Dat was duidelijk en liet geen enkele ruimte. Totdat zijn zoon Tim werd geboren en een soort mildheid zich van hem meester maakte. Langzaam maar zeker werd Paul steeds gevoeliger voor alles wat het ouderschap meebracht.

‘Ben je verliefd, Paul? Je zit zo voor je uit te staren,’ vroeg z’n collega achter het bureau tegenover hem.

‘Nee hoor, dat heet concentratie. Gaan we lunchen?’

Het was een mooie dag geweest en dat vroeg om een mooie avond. Dus besloot Edward om te gaan eten bij El Trivio, zijn stamrestaurant tussen Los Llanos en El Paso. Daar hadden zich in het verleden duistere taferelen afgespeeld. Het restaurant heette toen El Sueño, maar vanwege de vette koppen in de kranten over moord en doodslag had Edward de nieuwe Nederlandse eigenaars geadviseerd het om te dopen in El Trivio – De Driesprong – omdat het zo prominent aan een driesprong gelegen was. Een gratis advies dat zij na enige aarzeling hadden overgenomen.

Edward parkeerde zijn auto aan de overkant en nestelde zich op het terras in de weldadige avondzon. Dit was het leven zoals het bedoeld was. Hij bestelde een tequila met een schaalje nachos en griste een Ocasión van het tafeltje naast hem. Het was zijn favoriete tijdverdrijf om met enige regelmaat de kleine annonces door te spitten. Je weet maar nooit. Iedere zondagochtend reed hij met zijn auto naar de rommelmarkt in Los Llanos de Aridane in de wijk Arqual. Er was van alles te koop, prullaria van leeggehaalde zolders, maar ook mooi handwerk, kleding, handgemaakte lederwaren en sieraden. Je kon hier naast Spaans ook prima met Duits uit de voeten omdat er heel veel Duitsers op

La Palma wonen. Af en toe had hij een echte trouvaille, zoals die keer dat hij in een mand met oude schaaakstukken exact dezelfde looper had gevonden die een incomplete Staunton set weer volledig maakte. Voor vijftig cent was dit spel weer op volle oorlogssterkte.

Zijn oog viel op een kleine advertentie.

Wegens omstandigheden aangeboden: grote collectie schaaakstukken, -boeken en -borden. Prijs n.o.t.k.

Edward was dol op omstandigheden, vooral als hij er zelf beter van werd. Instinctief voelde hij dat er hier iets te halen viel. Moest hij nu een strategie bedenken of plompverloren op zijn doel afgaan? Hij koos voor het laatste en belde het telefoonnummer uit de advertentie. Hij kreeg een voicemail, een vrouwenstem met een Duits accent en liet een korte boodschap in het Duits achter met zijn 06-nummer. Zo langzamerhand werd hij steeds nieuwsgieriger. Vrouwen kunnen niet schaken, schreef een beroemde grootmeester ooit. Die uitspraak was inmiddels volledig achterhaald, maar in een gemengd spelersveld zullen ze nooit de wereldtitel behalen. 'Ze hebben daarentegen vele andere kwaliteiten, edelachtbare,' voerde Edward ter verdediging aan. Maar er viel niets te verdedigen, hij moest juist aanvallen.

Na zijn scheiding was Edward langzamerhand steeds meer gaan drinken en ook in een hoger tempo. Ontspoorde hartstochten met de drank als doofpot, zoiets. De tequila maakte hem dorstig en dus bestelde hij een witbiertje en vroeg om de menukaart. Hij had zin om weer eens lekker te eten en dat kon je hier. Het eiland had niet voor niets de bijnaam 'La Isla Bonita,' het mooie eiland. La Palma had zijn hart gestolen, hier kon je het hele jaar door genieten, ook vanwege de rust in vergelijking met de andere Canarische eilanden. Geen massatoerisme en de toeristen die er wel neerstrijken komen voornamelijk om te wandelen. Favoriet zijn de wandelingen naar de vulkanen, vooral de 'Caldera de Taburiente.' Edward probeerde zijn gedachten stop te zetten, straks zou hij nog besluiten een reisgids te schrijven. Het idee alleen al, het moest hier toch juist rustig blijven...

Een dure Mercedes cabrio met de kap naar beneden reed langzaam voorbij. De bestuurder met zonnebril had achteloos zijn arm om de lege

passagiersstoel geslagen. Wishful thinking, dacht Edward bij zichzelf. Die vent koopt eerst een dikke auto natuurlijk en zo hoopt hij een mooie dame te strikken.

‘Wat mag het zijn, Edward?’ vroeg Anton, een van de uitbaters van El Trivio. Hij had de menukaart nog nauwelijks bestudeerd omdat zijn gedachten steeds afdwaalden naar de advertentie.

‘Wat kan je aanbevelen, ik kan niet zo gauw een keuze maken,’ loog hij.

‘De dagschotel is eendenborst in rode wijnsaus met gegrilde groenten.’

‘Dat lijkt me wel wat en doe er maar een fles rode Vega Norte bij, licht gekoeld graag.’

Als student had hij altijd bier gedronken. Wijnen had hij pas leren drinken toen hij rond de dertig was. Aanvankelijk niet altijd tot volle tevredenheid, maar langzamerhand was hij zich er in gaan verdiepen en dat had de nodige gevolgen. In Amsterdam had hij inmiddels zijn vaste leveranciers en hij had zich een royale klimaatkast laten aanpraten. Daar had hij nooit spijt van gehad, het kwam goed van pas bij de maandelijkse proeverijtjes die hij thuis organiseerde. De eerste jaren dronk hij voornamelijk rood maar de laatste tijd hadden witte wijnen hem steeds meer weten te verrassen. In de wereld van wijn en druivenrassen kon je heel makkelijk verdwalen, zeker als je geen maat wist te houden. En dat gebeurde nogal eens. Gelukkig hoefde hij zich over geld geen zorgen te maken, dus door een kater verspeelde werkdagen kende hij niet.

De Mercedes cabrio reed langs in tegengestelde richting en nu zat er een prettig ogende dame naast de man, die triomfantelijk zijn kant op leek te kijken. Vast een callgirl, maakte Edward zichzelf wijs.

De wijn was inmiddels gearriveerd en Edward schonk zichzelf in. Ja, wie moest het anders doen? Hij was het alleen zijn gewend. Jaren geleden was hij gescheiden en zijn vrouw en dochters zag hij nog hoogst zelden. De scheiding had hem meer pijn gedaan dan hij wilde toegeven. Maar hij had zijn gevoelens vakkundig verdrongen en geleerd alleen te zijn. Een man alleen moest goed voor zichzelf zorgen. Vooral aan het vloeibare gedeelte besteedde Edward extra aandacht.

Het was druk en het eten liet op zich wachten. Voor hij het wist had hij de fles al gehalveerd. Na een minuut of 20 werd er een royaal bord

voor zijn neus gezet. Het was al over negenen en hij had inmiddels forse trek gekregen, dus zette hij resoluut het mes in de eendenborst.

De eerste hap had hij nauwelijks doorgeslikt of de telefoon ging. Het was een dame met een warme stem die in niets leek op het mechanische geluid van het antwoordapparaat.

‘Sie sind Herr Lasso?’

Ze informeerde of hij nog interesse had in het gebodene en zo ja, dan diende hij snel te zijn want ze had al meerdere reacties gehad.

‘Kunt u om half tien vanavond hier zijn? Er heeft al iemand een bod gedaan op de hele collectie en ik heb beloofd hem morgenochtend uitsluitel te geven.’

Edward dacht koortsachtig na. Wat nu? Een schaker in tijdnood kan lelijk blunderen. Hij moest zijn naam eer aandoen. Driemaal in de rondte slingeren met z’n lasso en dan de prooi naar zich toe trekken.

‘Wat is het adres?’

‘Ik woon in Puntagorda, Camino de Pinto 34.’

Allemachtig, dat was een flink eind rijden. Daar had hij niet op gerekend. Geen punt natuurlijk, maar achter het stuur kruipen met een vrijwel lege maag en een aanzienlijke hoeveelheid drank was te riskant. Dat kleine stukje naar huis kon nog wel maar een rit als deze zou hem fataal kunnen worden. Dus moest hij zijn auto laten staan.

‘Ik kan er met een uurtje zijn, is dat een probleem?’ blufte Edward. Dat bleek geen probleem en de afspraak werd gemaakt.

Hij besloot zijn eten te laten staan en riep Anton bij zich. ‘Kun je met spoed een taxi bellen, zet mijn consumpties maar op de lat.’ In afwachting van de taxi zag hij nog net kans de wijnfles leeg te maken. Naast het eten ook nog drank verspillen, daar was hij faliekant op tegen.

De taxi arriveerde al vrij snel en Edward gaf het adres op.

Het was ruim twintig kilometer naar Puntagorda maar vanwege de ingevallen duisternis en de slingerende weg zou de taxirit toch wel zo’n drie kwartier duren. Edward had er spijt van dat hij achterin was gaan

zitten. Hij was een beetje flauw van de honger en de drank kroop bij iedere bocht verder omhoog.

De taxichauffeur was er een van het zwijgzame soort en dat kwam hem prima van pas. Met taxichauffeurs en kappers moest je sowieso geen gesprek aangaan, bovendien was zijn Spaans allerm minst toereikend. Hij kon zich redelijk verstaanbaar maken maar zijn woordenschat bleef beperkt.

De taxi kwam plotseling tot stilstand en Edward werd ruw opgeschrikt uit zijn overpeinzingen.

‘Hemos llegado,’ zei de chauffeur. De taximeter gaf tweeëntwintig euro tien aan en Edward gaf hem twee tientjes en een vijfje.

‘Mantén el cambio, señor,’ mompelde hij en sloot het portier achter zich.

De taxichauffeur draaide bij de oprit en in het licht van de koplampen ontwaarde Edward in een flits huisnummer 34 op een van de zuilen van het smeedijzeren toegangshek. Achter het hek zag hij een brede oprijlaan, aan beide zijden geflankeerd door een hele reeks sokkellampen. Het hek was dicht en op de linkerzuil brandde een lichtje boven iets dat op een bel leek. De combinatie van de warme avondlucht en de drank zorgden ervoor dat hij wat wankel op zijn benen stond. Hij lichtte zichzelf bij met zijn telefoon en liep naar de zuil met de bel. Naast de bel zat een intercom en twee schroefgaatjes gaven aan waar een naamplaatje had gezeten. Als dit maar het goeie adres is, dacht Edward bij zichzelf. De enige manier om daar achter te komen was op de bel drukken.

Dezelfde warme vrouwenstem meldde zich via de intercom.

‘Ik ben Edward Lasso, ik kom vanwege de advertentie.’

‘Kom verder, ik zal het hek voor u opendoen.’ Er volgde een zoemtoon en zonder enig geluid zwaaide het hek uitnodigend open. Minder uitnodigend was het plaatje op het hek met een vervaarlijk uitzien de herdershond. Ook dat nog. Hij had het niet op honden en zeker niet op herders. Hij liep de oprit op en keek voor alle zekerheid achterom of hij niet gevolgd werd. Je moest altijd op je hoede zijn. Het hek sloot zich achter hem en er was geen weg meer terug.

De oprijlaan liep schuin omhoog en voerde naar het hoger gelegen huis dat gedeeltelijk aan het zicht werd onttrokken door planten en bomen. Boven zag hij licht branden maar op de benedenverdieping was

het donker. Het was nog wel een stukje lopen en al helemaal in zijn toestand. De oprijlaan maakte een bocht naar links en aan het eind zag Edward een bordes met witte traptreden die leidden naar een brede eikenhouten deur. Op de treden stonden fraaie planten in veelkleurige potten en het geheel maakte een verzorgde indruk. Langzamerhand groeide zijn nieuwsgierigheid. Ook ditmaal geen naamplaatje naast de bel en ook geen intercom.

Nog voor Edward op de bel kon drukken zwaaide de deur open. In de deuropening stond een aantrekkelijke vrouw in een dun zijden zomerjurkje waarin haar rondingen optimaal tot hun recht kwamen. Ze had donker haar, droeg grote oorbellen en een gouden halsketting.

‘Hallo, ik ben Isabella. Kom verder.’

Als schaker was Edward niet gauw verrast door een opening, maar hierop was hij in het geheel niet voorbereid. Hier stond een ware koningin en hij was maar een onbeduidende pion die in het beste geval mocht hopen op promotie. Enigszins bedremmeld stapte hij de hal in. Het rook er een beetje exotisch.

‘Ik ben Edward,’ zei hij en stak zijn hand uit. Ze beantwoordde zijn gebaar en gaf hem een lauwwarme handdruk.

‘Fijn dat u vanavond nog kon komen, want uiterlijk morgen wil ik de zaak afronden. Loopt u maar mee.’

Hij trok een grimas en liep achter haar aan naar het volgende vertrek, een royale kamer die spaarzaam was verlicht. De inrichting was sober maar comfortabel en aan de muur hingen enkele moderne kunstwerken.

‘U hoeft niet bang te zijn voor de hond. Dat bordje bij het hek is alleen maar om ongenode gasten af te schrikken.’

Des te beter, vond Edward.

‘Wilt u misschien wat drinken’, vroeg Isabella en ze liep naar een buffetkastje waarop een keur aan alcoholische dranken stond uitgesteld.

Edward voelde zich een beetje ongemakkelijk. Wat moest hij hiervan denken? Hij had al de nodige drankjes genuttigd en zijn maag kon wel weer wat vastigheid gebruiken.

‘Heeft u er bezwaar tegen als ik gewoon jij tegen u zeg, Isabella? Hij hoorde zelf hoe ontzettend onhandig dit klonk, maar gelukkig moest zij er om lachen. Dan was het Engels toch een stuk eenvoudiger, daar kon je iemand gewoon altijd met ‘you’ aanspreken.

‘Ik word liever gewoon met Edward aangesproken,’ zei hij, ‘en zullen we overgaan op Engels?’

‘No problem,’ zei ze en schonk zichzelf een whisky met ijs in.

‘Nou, waar kan ik jou blij mee maken?’

Voor die vraag had Edward talloze antwoorden op voorraad maar hij hield zich in.

‘Een glas rode wijn graag.’

Hij wist zich nog steeds geen houding te geven en kon nog wel wat vloeibare ontremming gebruiken. Zo zelfverzekerd als hij altijd was, zo onzeker was hij nu. Hij stond na al die jaren ronduit ambivalent tegenover vrouwen. Als er een spaarrekening bestond voor leergeld dan zou hij nu over een klein fortuin beschikken.

Aan de wand achter Isabella hing een felgekleurd schilderij waarop drie personen waren afgebeeld. Tussen de tweede en derde figuur gaapte een gat. Het tafereel intrigeerde hem.

‘Enig idee wie dat zijn?’ vroeg ze.

‘Die middelste lijkt wel wat op Joseph Stalin,’ probeerde Edward. De overige twee kon hij niet thuisbrengen.

‘Ja, dat is inderdaad Stalin. Links met zonnebril zien we Idi Amin en helemaal rechts, dat is Muammar Gaddafi.’

‘En vanwaar dat gat tussen hen in?’

‘Daar mag je je eigen kandidaat invullen, wil je iemand voordragen?’

Hier kon je natuurlijk een hele serie onmenselijke invullen, maar dat was nou juist de kracht.

Met een handigheid die verried dat ze dit wel vaker deed maakte ze een fles rode wijn open en schonk hem een glas in.

‘Wil je niet even gaan zitten,’ zei ze en liet zich in een kleine felrode fauteuil zakken.

Edward nam plaats op de bank recht tegenover haar en ontwaarde rechts van hem een prachtig mahoniehouten schaaktafeltje. Het stond op een bewerkte driehoek en had aan beide zijden laatjes waarin de stukken konden worden opgeborgen.

‘Hooft dit ook bij de collectie die je van de hand doet?’, hoorde Edward zichzelf zeggen.

‘Nee, geen sprake van. Dat is een erfstuk van mijn grootvader, daar ben ik erg aan gehecht.’

Edward nam een grote slok wijn om zijn teleurstelling weg te slikken. Het tafeltje was echt een collector's item.

‘Maar alles van Pedro gaat de deur uit. Ik wil hier helemaal niets meer dat me aan hem herinnert.’

“Wegens omstandigheden aangeboden”, stond er in de advertentie. Hij durfde niet te vragen naar het hoe en waarom. En wat deed het er tenslotte toe als zij er van af wilde.

‘Loop je even mee, dan laat ik je de collectie zien,’ zei Isabella. Edward leegde zijn glas en volgde haar. Hij werd zo langzamerhand wel erg nieuwsgierig.

Het was een koude decemberochtend. Edward zat in zijn kamerjas op de bank en legde tevreden de hoorn op de haak. Het was pas tien uur ‘s ochtends en hij had alweer een dikke klus te pakken, voice-overteksten schrijven voor een tiendelige natuurdocumentaire. Niet direct zijn favoriete genre maar het royale uurloon van 150 gulden maakte dat ruimschoots goed. Het inspreken gebeurde in een professionele studio in Diemen en met zijn oude Volvo Amazon deed hij er zo’n drie kwartier over vanuit de Jordaan. Hij moest er om 13.00 uur zijn voor een briefing met de stemacteur, dus genoeg tijd voor nog een koffie en een douche.

Die douche kwam er maar wel een ijskoude! Hij had net een puntgave cappuccino voor zichzelf gemaakt toen de telefoon nogmaals ging. Hij had geen zin om op te nemen en wachtte tot het antwoordapparaat aansloeg.

‘Dit is Edward. Na de piep...’

‘Hoi Edward, met Julia. Je zult je wel afvragen waarom ik bel maar ik moet je wat vertellen.’

Dit was een echo uit het verleden, Julia of all people. ‘Hou het kort’ mompelde Edward in zichzelf. ‘Ik moet zo naar de studio.’

Er viel een korte stilte.

‘Je wordt vader met de kerst.’

Die mededeling bood weinig ruimte voor onderhandeling.

Als door de bliksem getroffen rukte Edward de hoorn van de haak maar hij wist geen woord uit te brengen.

‘Ik ben nu in de stad en als je wilt kom ik je vanmiddag mijn buik laten zien.’

‘Je neemt me in de maling, Julia, zoals je zo vaak hebt gedaan. Zeg dat het niet waar is!’

‘Als je nu thuis blijft, kan ik er met een half uurtje zijn. Oké?’

Volkomen verdwaasd starde Edward voor zich uit. Ze had al opgehangen zonder zijn antwoord af te wachten. Schaakmat! Einde oefening. Een mengeling van intense woede, machteloosheid en ongeloof maakte zich van hem meester. Hij was zelden een prooi van heftige emoties en reageerde meestal secundair. Maar dit telefoontje zorgde voor een emotionele schokgolf. Edward probeerde krampachtig zijn gedachten te ordenen. Over een half uur zou ze bij hem op de stoep staan, er was geen ontsnappen aan. Hij moest onmiddellijk de studio afbellen. In deze gemoedstoestand had hij zichzelf absoluut niet onder controle. Hij belde meteen.

‘Hallo Francisca, met Edward. Kunnen we die briefing later deze week inplannen? Ik heb zojuist een dikke spoedopdracht aangenomen voor vanmiddag, ik kon er helaas niet onderuit.’

Hij verwenste zichzelf vanwege de onbedoelde woordspeling. Wat een understatement! Een baby als kerstsurprise, je verzint het niet.

‘Nee hoor, ik zie geen problemen.’

‘Fijn, dan kom ik donderdagmiddag zelfde tijd.’

Edward legde de hoorn op de haak. Hij voorzag wel problemen. Nee, dit viel in de categorie rampspoed.

Met kloppende slapen die werden aangedreven door een daverende hoofdpijn tastte Edward naar de schakelaar van zijn bedlampje. Tevergeefs. Hij probeerde rechtop te gaan zitten maar wist niet hoe snel hij weer moest gaan liggen. Dit had hij in jaren niet meegemaakt. Hij drukte z'n hoofd in het kussen en draaide zich moeizaam op z'n zij. Het leek wel